

førte i Lovforslaget. Derfor stemmer jeg for, at det gaar videre, men stemmer for det med alt Forbehold om paa senere Stadier at søge om muligt at faa Forslaget forbedret i den Retning, jeg kunde ønske det forbedret i. Det er blot dette, jeg har villet bemærke ved denne Lejlighed. Min Stilling er altsaa den, at jeg modsætter mig hverken de foreliggende Endringsforslag, der ere stillede af Ordføreren, eller Lovforslagets Omgang til det andet Ting.

Ordføreren (Bjessen): Jeg skal selvfølgelig anerkende det ærede Medlems Stilling over for Sagen. Jeg antager ikke, han vilde give sin Stemme til et Lovforslag, hvis Indhold han ikke forholdsvis maatte kunne billige. Om det ærede Medlem har ment, at der maatte kunne faaas noget bedre ud deraf, er jo et Spørgsmaal for sig, men jeg skal kun gøre et Par Bemærkninger til, hvad det ærede Medlem sagde. Han udtalte, at det foreliggende Lovforslag, saaledes som det nu er affattet, var fortrinnsvis til Gavn for Købstæderne, ikke alene med Hensyn til Aktiebeskatningen, men ogsaa med Hensyn til Beregningen af den mellemkommunale Beskatning. Jeg har gjort Rede for dette Forhold saa godt som muligt i Betænkningen; der er flere ærede Medlemmer, der have udtalt deres Tvivl om disse Beregningers Rigtighed. Jeg vilde have sat mere Pris paa, om nogen havde forsøgt paa at omstøde deres Rigtighed. Det er ikke sket, og jeg gaar derfor ud fra, at man i den Henseende har maattet berolige sig med de opstillede Beregninger. Men det ærede Medlem søjede saa til, at han vilde have foretrukket den Vej, han havde anbefalet, nemlig at give Næringskommunen en større Andel i den mellemkommunale Beskatning, end Forslaget indeholder. Jeg skal sige til, at det ærede Medlem ganske sikkert udtalte, at han ikke ansaa det for en Bebrejdelse imod Lovforslaget, selv om det var saa, at det fortrinnsvis som Købstæderne til gode. Men naar det ærede Medlem frematte dette, saa ligger der dog en Slags Bebrejdelse deri, en Slags Anke mod Forslaget, og naar han saa søjede til, at han vilde være gaaet videre ad den Vej, er det jo aabenbart, at det i saa Tilfælde vilde være blevet mere til Gavn for Købstæderne paa Landets Beskatning, end Lovforslaget nu medfører. Det er dette Hensyn, som har gjort, at jeg for mit Vedkommende ikke har troet at turde gaa saa vidt, som ogsaa jeg tidligere har ment i og for sig vilde være rationelt rigtigt at gaa. Jeg tror ikke, det gaar an

at foretage saa store indgribende Forandringer i vor Skattelovgivning, at Følgerne og Virkningerne deraf ikke let lade sig forud beregne. Min Opfattelse af dette Spørgsmaal er derfor kun egentlig denne, at der ved det foreliggende Lovforslag bliver gjort nogenlunde Ret og Skel til alle Sider, at Landet faar visse Fordringer opfyldte, som det sætter Pris paa, Købstæderne nogle andre. Jeg skal desangaaende henvise til, hvad jeg tidligere her har udtalt. Men endnu en Bemærkning skal jeg gøre. Det ærede Medlem ønskede, at Sogneraadets fri Bestemmelse med Hensyn til Skattefordholdene skulde være blevne respekterede i større Omfang, end Lovforslaget gør. Jeg skal minde det ærede Medlem om, at der med Hensyn til dette Spørgsmaal er to Punkter, som spille nogen større Rolle. Det ene er med Hensyn til Bestemmelsen om Fikseringen af Hartkornssatten inden for et Gennemsnit af 3 Aar, det andet er med Hensyn til Delingen af Statten mellem Hartkornet paa den ene Side og Formue og Lejlighed paa den anden. Af disse to Punkter har det ærede Medlem paa det ene villet give Sogneraadene større Myndighed, end Lovforslaget har, paa det andet har Lovforslaget villet give Sogneraadene større Myndighed end den, det ærede Medlem har villet give. — Jeg skal erindre om, at det ærede Medlem vilde faa det fast som en ved Lov givet Ting, at denne Fiksering af Hartkornet skulde finde Sted, hvad enten Sogneraadene vilde eller ikke. Altsaa, i den Henseende tror jeg ogsaa, at Sagen omtrent staar saadan, at det gaar lige op. Det ærede Medlem har villet indskrænke Sogneraadenes Bemyndigelse paa et Punkt, Lovforslaget har gjort det paa et andet. Jeg har den Tro, at den Vej, som Lovforslaget har valgt, er den, som Sogneraadene i Birteligheden i Praksis ville komme til at sætte mest Pris paa. Thi jeg har ganske vist den Opfattelse, at der er Anledning til at søge væsentlige Lettelser gennemførte paa Hartkornbeskatningen her i Landet, men jeg anerkender paa den anden Side, at derom er der ingen kompetentere Dommere end Sogneraadene, som umiddelbart have Sagen i deres Haand og til den nærmeste Bedømmelse. Derfor tror jeg, at man ogsaa i dette Punkt har søgt og efter min Mening ogsaa fundet en lempeligere Mellemsvej, som jeg tror, at Sogneraadene ville komme til at sætte Pris paa, dersom det lyktes at føre Sagen igennem.

J. Scavenius: Hvis det foreliggende Lovforslag var til endelig Behand-